

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 949/2014
09.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Л., због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези са чланом 30. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Л., адвоката М.З., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 6К бр. 1682/11 од 13.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.1-464/14 од 20.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Л., адвоката М.З., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 6К бр. 1682/11 од 13.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.1-464/14 од 20.05.2014. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 6К бр. 1682/11 од 13.06.2013. године, у осуђујућем делу, између осталих, окривљени Н.Л. оглашен је кривим за кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези са чланом 30. Кривичног законика (КЗ), за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и два месеца и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 – две године, уз обавезу окривљеног плаћања суду на име трошкова кривичног поступка износа од 65.750,00 динара и оштећеном М.П. на име трошкова кривичног поступка износ од 110.000,00 динара, све у року од 15 дана од правоснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени М.П. са имовинскоправним захтевом упућен на парницу.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Кж.1-464/14 од 20.05.2014. године, у делу који се односи на окр. Н.Л., делимичним усвајањем жалбе окр. Н.Л. преиначио је пресуду Основног суда у Краљеву 6К бр. 1682/11 од 13.06.2013.

године у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што је овом окривљеном за кривична дела за која је наведеном првостепеном пресудом оглашен кривим, и то за кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези са чланом 30. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 7 – седам месеци, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 1 – једне године и 2 – два месеца и окр. Н.Л. осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 – једне године и 8 – осам месеци, док је жалбу окр. Н.Л. у осталом делу одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу у односу на овог окривљеног потврдио.

Бранилац окр. Н.Л., адв. М.З., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона – члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан јер је повређен закон на штету окривљеног и да донесе пресуду, сагласно члану 492. став 1. тачка 2. ЗКП којом се пресуде Основног суда у Краљеву 6К бр. 1682/11 од 13.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.1-464/14 од 20.05.2014. године, у односу на окр. Н.Л. преиначавају у ослобађајуће.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Н.Л. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.Л., адвоката М.З., је неоснован.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, која је истакнута као разлог подношења захтева за заштиту законитости браниоца окр. Н.Л., према наводима захтева учињена је тиме што је првостепена пресуда заснована на незаконито прибављеним доказима, на којима се стога по одредбама ЗКП не може заснивати, и то на записнику о препознавању окривљеног пред истражним судијом, Ки. бр. 449/06 од 13.11.2006. године, јер ова доказна радња није извршена у складу са чланом 104. тада важећег ЗКП, пошто није било посебне просторије за препознавање и оштећени М.П. је пре него што је приступио препознавању могао да види сва лица која су била предмет препознавања и која су се налазила испред кабинета истражног судије, као и на исказу оштећеног у погледу тврдње да је окр. Н.Л. извршилац предметног кривичног дела с обзиром на изјашњење вештака неуропсихијатра др С.М. да је психичко стање у којем се налазио оштећени утицало на квалитет препознавања.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене тог Законика (01.10.2013. године) оцењивати по

одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01, 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Према одредби члана 104. став 1. раније важећег ЗКП, ако је потребно да се утврди да ли сведок препознаје одређено лице које је описао, показаше му се то лице, заједно са другим њему непознатим лицима чије су основне особине сличне онима какве је описао, након чега ће се затражити да изјави да ли лице може да препозна са сигурношћу или са одређеним степеном вероватноће и да, у случају потврдног одговора, на препознато лице укаже. Одредбом става 2. истог члана прописано је да ће се у преткривичном и претходном поступку препознавање лица обавити тако да лице које је предмет препознавања не може да види сведока, нити сведок може да види то лице пре него што се приступи препознавању.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да је сведок - оштећени М.П. у исказу датом пред истражним судијом дана 06.11.2006. године детаљно описао физички изглед извршиоца дела који му се представио као „жандармерац“, тражио од њега да да новац окр. М.А. и нанео му телесне повреде, након чега је, дана 13.11.2006. године, пред истражним судијом обављено препознавање лица од стране оштећеног. Према садржини записника о препознавању, који је прочитан на главном претресу и на који окр. Н.Л. и његов бранилац нису ставили примедбу, препознавање је извршено тако што је у судници најпре постављено пет лица приближних година живота и потом у судницу уведен оштећени који се, стојећи наспрам постављених лица, изјаснио да лице које држи папир са бројем 3 (позиција окр. Н.Л.) препознаје као извршиоца описаних радњи према њему, односно кривичних дела у питању, са степеном вероватноће од 99%.

Према изложеном, радња препознавања лица обављена је у складу са одредбама члана 104. раније важећег ЗКП, између осталог и у погледу захтева о непостојању, пре него што је приступљено препознавању, визуелног контакта сведока и лица која су предмет препознавања, па су неосновани томе супротни и паушални наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Н.Л. да је оштећени могао видети та лица у просторијама суда.

Законитост прибављања наведеног доказа и исказа оштећеног није доведена у питање ни наводима захтева да је неуропсихијатријским вештачењем утврђено да је психичко стање у којем се налазио оштећени „утицало на квалитет препознавања“, што није тачно. Вештак др С.М., на главном претресу од 05.03.2013. године, одговарајући на питање окр. Н.Л. изјаснио се да употреба алкохола и лекова евентуално може да компромитује упамћивање, а не да оштећени М.П. под тим околностима није био способан да врши препознавање.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члана 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП) на коју се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окр. Н.Л., Врховни касациони суд је на основу члана 490. и члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

